

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 20021/2022
28.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Суботин, адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења „Фазан“ Госпођинци, чији је пуномоћник Драгослав Петровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Новом Саду Гж 5582/2020 од 18.10.2022. године, у седници одржаној 28.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Новом Саду Гж 5582/2020 од 18.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења о трошковима парничног поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Новом Саду Гж 5582/2020 од 18.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4220/2016 од 26.06.2020. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиле делимично усваја. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде материјалне штете накнади укупан износ од 108.446,50 динара и то на име тоталне штете на путничком возилу „Пежо ..“ регистарске ознаке ..., све са законском затезном каматом рачунајући од 10.06.2020. године па до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да се преко досуђеног у делу којим је тужиља тражила исплату на име накнаде материјалне штете од досуђених 108.446,50 динара до траженог износа од 216.893,02 динара, тужбени захтев тужиле одбија. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Виши суд у Новом Саду је, пресудом Гж 5582/2020 од 18.10.2022. године, ставом првим изреке, жалбе тужиле и туженог одбио и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П 4220/2016 од 26.06.2020. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиле и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу којим је одлучено о трошковима поступка, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси применом процесних одредби садржаних у Закону о парничном поступку у зависности од успеха странака и предузетих процесних радњи у сваком конкретном предмету, што није разлог за изјављивање посебне ревизије, пошто се та ревизија може да се изјави само због погрешне примене материјалног права.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку, прописано је да ако је за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1). Камата, уговорна казна и остала споредна потраживања, као и трошкови поступка, не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Ревизијом тужиље правноснажна пресуда побија се у погледу одлуке о трошковима парничног поступка, па је због тога недозвољена. Ово посебно када се има у виду да је ово поступак у спору мале вредности у ком је искључено право на ревизију на основу одредбе члана 479. став 6. у вези одредбе члана 468. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 413. у вези одредбе члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**